

Cikkgyűjtemény a termelőszövetkezeti csoportok és gépállomások dolgozói 1950 januári tanácskozásának anyagából

(Irodalom a falusi alapfokú szemináriumok részére
„A szövetkezeti mozgalom gyakorlati kérdései”
c. előadáshoz)

KIADJA

**A MAGYAR DOLGOZÓK PARTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
OKTATÁSI OSZTÁLY**

Felolvasó: Berde Gábor.

Budapesti Szikra Nyomda N. V. 1. sz. Telepe, VIII., Gondnoka út 4. — 425
Felolvasó vezető: Radnóti Károly.

RÁKOSI MÁTYÁS elvtársnak a termelőszövetkezeti csoportok és gépállomások küldötteinek országos tanácskozásán elmondott beszéde

(Megjelent a Szabad Nép 1950 jan. 26-i számában.)

— A termelőszövetkezeti csoportok és gépállomások dolgozóinak ez az első országos tanácskozása, amely lényegében beszámoló jellegű. Az elvtársak sorban elmondják az elért eredményeket és rámutatnak a hibákra. Ezek a beszámolók azt igazolják, hogy

**a földműves termelőszövetkezeti mozgalom Magyar-
országon letette a vizsgát, megállta a helyét és mély
gyökereket eresztett.**

A felszólalók söme azzal kezdte, hogy rámutatott arra a rengeteg nehézségre, amelyet az első időben le kellett küzdeniök. Elmondták, hogy milyen bizonytalanul, tétovázva és kétkedve léptek erre az útra, a szövetkezés útjára. És kivétel nélkül azzal fejezték be: az elmúlt esztendő eredményei minden téren meggyőzték őket arról, hogy helyes útra léptek, hogy ez az egyetlen út, amely kivezeti őket a régi nyomorúságból. Azt is egymásután aláhúzták a felszólalók, hogy

szó sem lehet róla, hogy visszaforduljanak a megkezdett útról.

Az előttem felszólalt Nagy Józsefné mondotta, hogy csak immo-nyodva tud visszatekinteni arra az állapotra, amelyben élt,

mielőtt a termelőcsoportba belépett volna. Egy másik elvtársunk azt mondta, hogy semmi pénzért nem térne vissza a régi egyéni termelési módhoz. És ez a meggyőződés a tanácskozáson a legkülönbözőbb formában kapott hangot.

HELYES AZ ÚT, AMELYRE ELŐTTÜNK A SZOVJETUNIO PARASZTSÁGA RÁLÉPETT

— Egy szóval ez a tanácskozás azt mutatja: a termelőcsoportok tagjai meggyőződtek róla, hogy *helyes volt az út, amelyre Pártunk vezette őket*, mint ahogy helyes volt az az út, amelyre előttünk felszabadítónk, a nagy Szovjetunió parasztsága rálépett.

— A termelőszövetkezeti csoportok eredménye annál figyelemreméltóbb, mert az elmúlt esztendő termése csak közepes volt, sőt kukoricából és szálastakarmányból a közepesnél is gyengébb. Ennek ellenére a termelőszövetkezetek egy esztendő alatt be tudták bizonyítani nemcsak életképességüket, hanem fölényüket is: Ma már az ország minden harmadik községében van termelőszövetkezet és

a kétkedők most már az elért eredmények alapján saját szemcikkkel győződhetnek meg a szövetkezeti termelés fölényéről.

A szövetkezetbe tömörült parasztság pedig — mint ahogy az itt elhangzott beszámolók mutatják — már nemcsak az eredmények gazdasági részét látja, hanem fellobog benne a kezdeményezőnek, az úttörőnek büszke öntudata, az a tudat, hogy utat mutat a többiek számára.

— Mindnyájan, akik a tanácskozáson részt veszünk, érezzük, hogy a dolgozó parasztság is az ipari munkásság után kezd rátérni a szocializmus építésének útjára. Ezzel a falun is feltárulnak azok az új erőforrások, amelyek az iparban, különösen az utolsó fél esztendőben a szocializmus építését annyira meggyorsították.

— A szocializmus az iparban felszabadította a munkásság teremtető erőt. Amióta a munka a gyárban nem tőkés kizsákmányolás, nem kényszerű robot, hanem becsület és dicsőség dolga, amióta a munkás tudja, hogy ővé az ország, magának

dolgozik: olyan teljesítményeket szül, amelyenekre a régi tőkés világban egyáltalán gondolni sem lehetett. Az élmunkások, a munkásújitók lendülete magával ragadta a haladó értelmiséget is és egyhúz s munkájuk teremtetten meg azokat a hatalmas eredményeket, amelyeket éppen Sztálin elvtársunk születésnapja alkalmából és azóta is látunk.

— A szocializmus építése a falun kétségekíval hasonló jelenségeket szül.

A szövetkezetekben dolgozó parasztot most hatja át először az a tudat, hogy végre fedél alá jutott, hogy biztonságban dolgozhat, hogy számára végre lezárult az a régi világ, amikor sorsa állandó bizonytalanság, örökös rettegés volt.

Megszűnt az a szörnyű idő, amelynek jelszava, aki bírja, marja.

A TERMELŐSZÖVETKEZETEK BEN FELSZABADULNAK A DOLGOZÓ PARASZTSÁG TEREMTŐ ERŐI

— A termelőszövetkezeti csoportokban — mint ahogy a felszólalók sorban rámutattak — a szó szoros értelmében kivirult, új életre kelt a régi, elnyomott parasztság. A szövetkezeti tag érzi, hogy minden oldalról segítő kezek támogatják, minden oldalról a hóna alá nyúlnak. Segítik társai, segíti az állam, segíti mindenekelőtt nagy Pártunk és mind e segítség mögött ott áll a hatalmas Szovjetunió támogatása.

— Ebben a légkörben a parasztság teremto erői is felszabadulnak. Két vagy három éve mindenki csak magával törődött, az volt az elve: kaparj kurta, nekem is lesz. A termelőcsoportban dolgozó parasztságnak a beállitottsága egészen más. Ki-szélesedik előtte a látóhatár és ugyanúgy, mint az ipari munkás, felismeri a saját sorsa és az ország építése közt az összefüggést és a kölcsönhatást. Új emberre alakul. Megtanulja a termelésben a nagyvonalúságot. Ahogy az ipari munkás most a gépe mellett teszi a fejét, hogy lehet egyszerűbben, jobban, gyorsabban többet termelni, ugyanúgy

a legtöbb termelőcsoportban a szocialista paraszt is azon gondolkodik, hogyan javíthatja a termelést.

hogyan emelheti a mennyiséget és a minőséget, új növényekkel, új termelési módokkal kísérletezik.

— Az elvtársak hallották Deák Mátyás elvtársunknak, a szentesi termelőcsoport tagjának beszámolóját, aki elmondotta, hogy hogyan kísérleteztek a napraforgó tányérjával, hogyan jöttek rá e kísérletek folyamán, hogy a napraforgó tányérja, vagy a lenmag gubója megőrölve nagyszerű tehéntáplálék. Hogyan kísérletezték ki az egyes teheneknél ezt az új takarmányt és hogy kísérletiüknek eredményeként megduplázódott a tejhozam. Bolgár Sándor elvtárs az eleki termelőcsoportból elmondotta, hogy nemcsak 18 hold gyanót vetnek, hanem kikísérletezik a gyapot védőnövényét is, amely megvédi az északi szelektől. Azt is elmondotta, hogy az eddigi 12 féle növény helyett az idén 30 félélt akarnak termelni, egy részét kísérletképpen.

Hasonló újítás és kísérlet folyik száz meg száz más termelőcsoportban is,

párhuzamosan azokkal az újításokkal és kísérletekkel, amelyeket a szocializmust építő munkásság a gyárakban folytat.

AZ EGYÉNI GAZDAGODÁS LEGBIZTOSABB ÚTJA: A SZÖVETKEZETI VAGYON NÖVELESE

— A termelőcsoportok tagjai nemcsak a közvetlen, egyéni hasznukat tartják szem előtt, hanem egyre inkább utat tör náluk az a felismerés, hogy

az egyéni gazdagodás legbiztosabb útja a szövetkezeti vagyon növelése.

Losonczy elvtárs beszámolt arról, hogy a barcsi Vörös Csillag termelőcsoportnak milyen jó tapasztalatai voltak a szövetkezeti vagyon növelésével. Kónyi József elvtárs elmondotta, hogy termelőszövetkezeti csoportjának tagjai inkább rongyosan járnak, de százezer forintot a szövetkezet közös vagyonának növekedésére fordítottak, mert megértették, hogy ez a befektetés nemsokára nagyon gyümölcsöző lesz számukra.

ELŐBB-UTÓBB AZ EGÉSZ DOLGOZÓ PARASZTSÁG KÖVETNI FOGJA AZ ÚTTÖRŐK PÉLDAJÁT

— Összefoglalva: ennek a tanácskozásnak jelentősége abban áll, hogy az egész ország előtt ismerteti a termelészövetkezetek sikereit. Semmi kétség, hogy

előbb vagy utóbb az egész magyar dolgozó parasztság meggyőződik ennek a termelési módnak helyességéről

és követni fogja az úttörők, az első 40—50 ezer parasztcsalád példáját.

— *Az eredmények mellett természetesen hibák is akadtak.* Legtöbb helyen az elszámolás körül volt a hiba, mert a termelészövetkezetekben eleinte nem a munkaegységet, hanem a munkanapot vették alapul és ennek az volt a következménye, hogy aki többet dolgozott, az nem keresett többet. Amikor ezt a kérdést az iparban tárgyaltuk, azt mondtunk, a gépnek is vannak művészei. Most hozzátesszük,

nemcsak a gépnek, a földnek is vannak művészei, akik ugyanabból a darabból sokkal többet tudnak elővarázsolni, mint mások.

A mi termésátlagaink még rendkívül alacsonyak és minden eszközzel serkenteni kell a többtermelést. A Szovjetunióban százszámra vannak olyan cukorrépatermelők, akik Lektáronkint 500 mázsát termelnek, ami holdankint 290 mázsát jelent, vagy olyan kukoricatermelők, akik egy holdon több mint 130 mázsá kukoricát aratnak. Ilyen eredményeket mi is el tudunk érni, ha az egyéni teljesítményt, mint az iparban, a termelészövetkezetekben is megfelelően támogatjuk.

A NŐK NE ENGEDJENEK JOGAIKÉUL, KÜZDJÉK KI HELYÜKET A TERMELŐCSOPORTOKBAN

— A másik hibánk, hogy a termelőcsoportokba még nem vontuk be eléggé a nőket. Ennek a tanácskozásnak az összetétele is mutatja ezt, mert hisz kevés benne a nő. Pedig minden

hozzászóló, aki ezt a kérdést felvetette, mint Losonczy elvtárs, aki a baresiak példáját hozta fel, vagy Varga elvtárs, aki a reményi termelőszövetkezet tapasztalatairól beszélt, — alá-
húzta, hogy

a nők bevonása a termelőszövetkezetbe, nagyszerű eredményekkel járt.

Ugyanezt mutatja a Szovjetunió és a népi demokráciák tapasztalata is.

— Ha arra gondolunk, hogy az öt éves terv végrehajtásához félmillió új munkásra van szükség, előre kell látnunk, hogy nemcsak az iparban, hanem a termelőcsoportokban is hamarosan hiány lesz munkásokban. Ezt a hiányt elsősorban a nők bevonásával fogjuk pótolni. Mi már az alkotmányba beiktattuk a nők egyenjogúságát, de a gyakorlat azt mutatja, hogy még hiba van a végrehajtás körül.

Külön szólok a jelenlévő nőkhez, hogy ne engedjenek jogaikból és küzdjék ki a termelőcsoportokban is azt a helyet, amely joggal kijár nekik.

Örömmel látjuk, hogy a nők napról-napra újabb munkaterületekre nyomulnak be. A napokban olvastam, hogy munkába állt az első női mozdonyvezetőjelölt. Nos, gondoltam, megint egy erősítmény, amelyet a nők a férfiakkal szemben megostromolnak. Előre el lehet mondani, minél több lesz a nő a termelőcsoportokban, minél nagyobb lesz a szerepük, annál erőteljesebbek lesznek e csoportok és velük együtt erősödik a demokrácia.

— Az ifjúságnak sincs még megfelelő szerepe a termelőcsoportokban. Ezen is gyorsan változtatni kell. Az elvtársaink a saját érdekükben cselekszenek, ha a *jobb szocialista építésében a lehető legnagyobb teret juttatják az ifjúságnak.*

**NE BIZZUK EL MAGUNKAT,
FEJLESSZOK TOVABB A SZÖVETKEZÉTEKET**

— A termelőcsoportok sikerei annyira átütöek, hogy az ott dolgozó elvtársak már teljesen nyeregben érzik magukat és emiatt lebecsülik az ellenséget és az előttük álló nehézségeket.

A sikerek kétségkívül nagyok, de amit elértünk, az még csak a kezdet kezdete. Előre meg lehet mondani, ha elbízjuk magunkat, ha pihenni akarunk az eddigi babérainkon, akkor az ellenség újra összeszedi magát és a torkunknak ugrik.

— Sok szó esett itt a kulákszabotázsról. Egyik-másik elvtárs helyesen mutatott rá, hogy a kulák furfangosan és alátombban igyekszik a termelőcsoport munkáját aláásni vagy hátráltatni, de a legélesebb nyílt harctól: például a gyújtogatástól sem riad vissza.

**Az ellenség keze a falun legtöbbször a kulákok útján
érvényesül.**

Ezek a kulákok és kupecsek be tudnak jutni az állatokat felvásárló nemzeti vállalatokba, elonyben részesítik a vásárlásnál a kulákot, a legkülönbözőbb módon zaklatják a dolgozó parasztot. A magtermesztésnél mindent megtesznek, hogy rossz hírbe hozzák a szerződéses magtermelést; a kulákok terjesztik a nyugtalanító álhíreket, ők assák alá a termelőcsoportokat és mint legutóbb, a Szeged-alsótanyai példa mutatja, a nyílt gyilkosságoktól sem riadnak vissza.

— Ezért bármily nagyok is a sikereink és bármennyire kézzelfogható is az eredmény,

ne bizzuk el magunkat, ne ernyedjünk el, hanem fejlesztük tovább a szövetkezeteket.

Az első esztendő mindenki számára bebizonyította, hogy a szövetkezeti termelés fölényben van az egyéni, kisüzemi termelés fölött, hogy a szövetkezet terméseredményei minden téren magasabbak. Minél jobbak lesznek a jövőben a szövetkezeti eredmények, annál kevesebb lesz az ellenállás, a kételkedők annál jobban fognak csatlakozni hozzá. A termelőszövetkezet működését még hosszú ideig argus-szemekkel fogják nézni a kívülállók és igyekeznek a kákán is eszmét keresni. Elég egy hold kukoricaföld, amelyet a szövetkezet nem kapált meg elég jól és emiatt felveri a gaz, hogy a kulákok az egész megyében hírét vigyék. Egy szövetkezeti elnök, aki hűtlenül kezeli a szövetkezet javait és mellékesen a saját zsebére is dolgozik, egy egész járásban rossz hírbe hozza a szövetkezés gondolatát.

**Minden egyes szövetkezeti tagunk tekintse magát a jobb
jövő előőrésének, úttörőjének,**

**aki az egész magyar dolgozó parasztság számára mutatja a
példát és a jobb jövőt.**

A CSOPORTTAGOK ISKOLÁZTATÁSA BUSÁSAN MEGTÉRÜL

— Ne sajnáljuk a jó termelőszövetkezeti tagok iskoláztatá-
sát, mert busásan megtérül az a fáradság és kiadás, amelyet az
iskolára költünk. Már most meg lehet állapítani, hogy

**egy-két osztendőn belül a termelőszövetkezetek fejlő-
désünk egyik gátlója a jó vezető hiánya lehet.**

Mint már szóváltette az eleki szövetkezet képviselője, hogy az ő
területük már elérte az 1200 holdat és el is határozták, hogy
nem mennek az 1500 hold fölé, mert nincs biztosítva a jó veze-
tés. Ilyen kérdés hamarosan másutt is fel fog vetődni, mert
hiszen már vannak olyan községeink, ahol a földterület zöme
már a termelőszövetkezet kezében van. Ne sajnálják tehát az
iskoláztatást és a káderek kinevelésére fordított áldozatot.

TÖBB NŐ ÉS TÖBB IFJÚMUNKÁST A GÉPÁLLOMÁSOKRA

— Ezen a tanácskozáson jelen vannak a *gépállomások*
dolgozóinak képviselői is. Ők is, mint a termelőcsoportok, soro-
zatos sikerekről számolnak be. A falu dolgozó népe, munkájuk
nyomán, egyre jobban megérti, hogy a gép egyre alaposabban
és eredményesebben készíti elő a földet, mint a nem gépi
munka. A gépállomásokon is megvannak azok a hibák, amelye-
ket a termelőcsoportoknál megállapítottunk. Náluk is kevés a
nő. A statisztika azt mutatja, hogy a gépállomások dolgozóinak
csak 5 százaléka a nő, ami persze édeskevés. Ezen annál is
inkább gyorsan változtatni kell, mert

a nők, akár mint traktorvezetők, akár mint a gépállomások egyéb munkásai, a tapasztalat szerint, nagyszűrően megállják a helyüket.

Hozzátehetem, hogy ez a Szovjetunióban is így van. A gépállomásokon valamivel több az ifjómunkás, mint a termelőcsoportokban, de azért még mindig nincs meg az a szerepük, amely nekik kijár. Több nőt és több ifjómunkást kell a gépállomásokba bevonni. A gépállomásoknak még fokozottabban kell vigyázniuk a munka minőségére. Az egyik megyében, ahol el volt terjedve, hogy a gépállomások rosszul szántanak, megvizsgáltuk az esetet. Kiderült, hogy az egész hír egyetlen hold rossz szántáson alapult, de a kulákoknak sikerült az egész megyében a hírt elterjeszteniök.

Rendkívül biztató jelenség a szövetkezeteknél, hogy igyekeznek minél hamarabb a saját lábukra állni és minél kevesebbet igénybevenni az állami támogatást. Az egyik felszólaló azt mondta: nem akarunk örökké a kormányra támaszkodni. A kormány természetesen szívesen támogatja a termelőszövetkezeti csoportokat, de

helyes az a gondolat, hogy az a csoport lesz erős, amely elsősorban a saját erejére akar támaszkodni.

Mi örömmel láttuk az ősszel, amikor az elszámolásokra került a sor a termelőcsoportokban, hogy első dolguk volt a lehető legnagyobb mértékben visszafizetni az államnak azokat a kölcsönöket, amelyeket kaptak. Ez azt mutatja, hogy ezen a téren is helyes útra léptek.

A JÖVŐBEN IS TELJES ERŐVEL TÁMOGATJUK A TERMELŐSZÖVETKEZETI MOZGALMAT

— Mit hoz a jövő? Nem szükséges külön aláhúzni, hogy mi teljes erővel a jövőben is támogatni fogjuk ezt az egészséges és fejlődő mozgalmat.

Támogatni fogjuk minden módon, elsősorban gépekkel. Az elvtársak tudják, hogy tavaly decemberben már 330 traktort gyár-

tottunk és az ötéves terv utolsó esztendejében 6800 traktort kívánunk a falu szocialista építésének rendelkezésére bocsátani.

— Hogy tapasztalatainkat öregbithessük, az idén újra megkérjük a szovjet kormányt:

engedjen tanulmányútra egy új parasztdelegációt, amely legalább 200 dolgozó parasztból álljon, hogy a szovjet szocialista földművelés legújabb vívmányaival közvetlenül is megismerkedhessünk.

Az idén meg fogjuk kezdeni a szomszéd népi demokráciákba való látogatást, mert ott is rengeteget lehet tanulni. Nagy gondot fogunk fordítani a tapasztalateserésre, bent az országban is. Egyszóval, az elvtársak legyenek meggyőződve, hogy teljes erővel tovább támogatjuk a szövetkezeti mozgalmat. Az első esztendő eredményei napnál világosabban bebizonyították, hogy jó utat mutatott Pártunk, amikor a dolgozó parasztságnak a szövetkezeti termelést ajánlotta.

Ezt nemcsak a szegényparasztság ismeri fel, hanem egyre inkább felismeri a középparasztság is és ennek a felismerésnek a hatása alatt egyre növekvő számban lép be a termelőszövetkezetekbe.

Semmi kétség, ha jól dolgozunk, ha nem bízzuk el magunkat, ha babérainkon nem pihenünk meg, akkor fokozatosan, saját meggyőződésétől vezettetve, *saját tapasztalatai alapján, az egész dolgozó parasztság erre az útra tér.*

Keresztes Mihály elvtárs beszéde

Tisztelt Országos Tanácskozás!

A termelőszövetkezeti csoportok kérdéseinek megvitatására jöttünk össze. A tanácskozás olyan időre esik, amikor a békétábor ereje világméretekben szinte ugrásszerűen erősödik és egyik győzelmet a másik után aratja a háborús uszítók ellen. Ennek ellenére azonban a háború veszélye nem szűnt meg, sőt erősödik, mert a világ gazdagjai, a bankárok, gyárosok, földesurak, az amerikai tőkés csoportok vezetésével, a háborútól remélik rothadt világuk fenntartását. De a békéért és a dolgozó emberek szabadságáért folytatott harc eredményessége mindenhol hittel és bizakodással tölti el a dolgozók millióit. Napról-napra növekszik erőnk tudata, a dolgozó emberek szeretete, bizalma nagy felszabadítónk, védelmezőnk, a hatalmas Szovjetunió és a világ összes dolgozóinak nagy és bölcs vezére, Sztálin elvtárs iránt.

A demokratikus erők világméretű eredményein belül a mi hazánkban is nagy fejlődés következett be, eredményeink megnövekedtek, s elértük azt, hogy dolgozó népünk a maga gazdája lett.

Mit jelent ez? Azt, hogy országunkban a dolgozók szabadon formálhatják jövőjüket. Abban a helyzetben vagyunk, hogy a dolgozók érdekében megszabhatjuk fejlődésünk irányát. Útunk világos, a szocializmus felépítésének az útja. Dolgozó parasztságunknak is ezen az úton kell haladnia, amelyen a munkásosztály halad, amely a felemelkedéshez vezet. Dolgozó parasztságunk részére ez az út az önkéntességen alapuló szövetkezeti, nagyüzemi termelésre való áttérést jelenti. Ezen az úton megtettük a kezdeti lépéseket.

Alig másfél éve, hogy elhangzott Rákosi elvtárs ismert kecskeméti beszéde. Rákosi elvtárs ebben a beszédében a dolgozó parasztság felé többek között ezt mondotta: „Két út áll a dolgozó parasztság előtt. Az egyik út a régi, a megszokott, a túlzásba vitt egyéni gazdálkodás, ahol mindenki csak magával

törődik, ahol az az elv uralkodik, hogy aki bírja, marja. Ennek az elvnek elkerülhetetlen törvényszerű következménye az, hogy a nagy halak megeszik a kishalakat, a nagy, kulák gazdák tovább erősödnek, tovább gazdagodnak és tönkreteszik a szegényebb, dolgozó parasztságot." A továbbiakban ezt mondotta: „A kérdés, hogy merre menjen a dolgozó parasztság, fel van vetve és a válasz is világos: a dolgozó parasztság a szövetkezés, a kölcsönös segítség és a közös munka útját választja. És ebben teljes erővel támogatja őt a város dolgozó népe, az egész demokrácia.“

E beszéd elhangzásának idejében is volt egy-két termelőszövetkezeti csoportunk, de lényegében a termelőszövetkezeti mozgalom megindulását ettől az időtől számíthatjuk. Ez idő óta termelőszövetkezeti mozgalmunk állandóan szélesedik és kezd gyökeret verni. A fejlődés üteme olyan, hogy átlag minden napra az országban 3—4 termelőszövetkezeti csoport megalakulása esik. Ezért ma már elmondhatjuk, hogy a termelőszövetkezetek kérdése a falu központi kérdésévé vált.

Nézzük meg, hogy milyen eredményeket értünk el másfél év alatt? Az eredmények közül elsősorban azt kell megemlítenünk, hogy az elmúlt évben a termelőszövetkezeti csoportok területe és taglétszáma ötszörösre emelkedett. Ma már a csoportok területe meghaladja a 360.000 kat. holdat, a csoportokban részvevő családok száma eléri a 37.000-et, a tagok száma pedig a 46 ezret. Jelenleg a termelőszövetkezeti csoportokban, családtagokkal együtt, 70.000 paraszt dolgozik. A termelőszövetkezeti csoportok számának növekedése az egyévelőttivel szemben háromszoros emelkedést mutat és ma az engedélyezett csoportok száma meghaladja az 1520-at. A csoportok átlagterülete a tavalyi 120 kat. hold szántóról az idén 200 kat. holdra, átlag taglétszámuk pedig a tavalyi 17—18-ról 30-ra emelkedett.

Ezek a számok mutatják, hogy dolgozó parasztságunk körében gyökeret vert a termelőszövetkezeti mozgalom. Nézzük, mi tette ezt lehetővé?

Az eredményeket elsősorban azért érhattük el, mert a meglévő termelőszövetkezeti csoportjaink terméseredményei már az első évben felülmúlták az egyénileg gazdálkodó parasztokét.

Csak néhány példát említek: 1949-ben pl a dobozi „Petőfi“ termelőszövetkezeti csoport búzából 13—17 q, árpából 15.7 q, zabból 15.9 q termést ért el és ezzel szemben az egyénileg gaz-

dálkodók a községben átlag búzából 9 q-t, árpából 10 q-t, zab-
ból 8 q-t termeltek; vagy a vasszilvágyi termelőszövetkezeti cso-
port, amely búzából 14 q, rozsból 15 q, árpából 12 q-s átlagot
ért el, ezzel szemben az egyénileg gazdálkodók termésátlaga
a községben búzából 10 q, rozsból 10 q és árpából 8 q volt.

A jó terméseredmények következtében jelentős mértékben
gyarapódott a csoportok közös vagyona, a tagság pedig jobb
módban él, mint amikor egyénileg gazdálkodott.

Az ilyen eredmények segítik legjobban elő azt, hogy dol-
gozó parasztságunk meggyőződjék a szövetkezeti, nagyüzemi
termelés hasznosságáról.

Ma már az ország minden harmadik községében van ter-
melőszövetkezeti csoport és nincs egyetlen olyan falu sem, ahol
a dolgozó parasztok ne foglalkoznának új termelőszövetkezeti
csoportok alakításának gondolatával. Ma már a dolgozó paraszt-
ság igen széles körében folyik vita arról, hogy milyen módon és
mikor alakítsák meg a termelőszövetkezeti csoportot azokon a
helyeken, ahol még meg nem alakították. A fejlődést világosan
mutatja az is, hogy egyes községekben, — mint a szatmár-
megyei Szamostatárfalva községben, vagy a győrmegyei Új-
rónafő községben és több más községben is, — természetesen a
kulákok kihagyásával, néhány dolgozó paraszteszádon kívül, az
egész falu dolgozó parasztsága belépett a termelőszövetkezeti
csoportba.

Jóllehet, ezek az eredmények csak kezdetiek, mégis termelő-
szövetkezeti mozgalmunk fejlődésére és virágzására mutatnak
és egyben azt is mutatják, hogy ez a mozgalom biztos alapokra
épült.

Termelőszövetkezeti mozgalmunknak megindulása óta leg-
nagyobb segítője és támogatója Pártunk, a Magyar Dolgozók
Pártja és szeretett vezérünk, Rákosi elvtárs.

Rákosi elvtárs sokat látogatja, ismeri a csoportok életét,
segítő, támogató kezét, tanácsait mindig ott érezzük, ahol arra
leginkább szükség van. Az elmúlt másfél év alatt a mozgalom
fejlődését döntően annak köszönhetjük, hogy Ő irányt mutatott
és mutat ma is kérdéseink megoldásában.

Ezért a termelőszövetkezeti csoportok dolgozóiban mély hála
és szeretet él Pártunk nagy vezére, nagy támogatója és segí-
tője, szeretett Rákosi elvtársunk iránt.

A Párt mellett döntően támogatja a termelőszövetkezeti mozgalmat népi demokratikus kormányunk is.

Az elmúlt évben — 1949-ben — a termelőszövetkezeti csoportok támogatására az állam 94 millió forintot adott. Ebből az összegből 48 millió forintot fordítottunk a termelőszövetkezeti csoportok gazdaságainak bővítésére. Ugyancsak ebből az összegből vásároltunk a termelőszövetkezeti csoportok jószágállományának bővítésére 5700 db tenyészmarhát, 15.000 db tenyészjuhót, 10.000 db tenyészsertést. Bérhizlalásra szerződött az állam a termelőszövetkezeti csoportokkal 16.000 db sertésre és 3000 db marhára is. Az összeg másik részét — 46 millió forintot —, mint forgótőkehitelt használták fel a termelőszövetkezeti csoportok a termelés zökkenőmentességének biztosítására. Ebből biztosították vétőmag- és műtrágyaszükségletüket és így ítélték el azt, hogy amíg országos átlagban egy kat. holdra 14–15 kg műtrágyahasználat esik, a termelőcsoportoknál az elmúlt évben 97 kg műtrágya esett egy kat. hold szántóterületre.

Nagy segítséget jelentett a termelőcsoportok számára az is, hogy a gépállomások az elmúlt évi szántásnak a díját az új termésig meghítelezték a csoportok részére és emellett még 30%-os kedvezményt is adtak. Ez utóbbi szintén kitett kb. egymillió forintot.

A szerződéses termelés keretében a csoportok jóminőségű vétőmaghoz, műtrágyához és termelési előleghez jutottak, ami szintén hatalmas előnyt jelentett az egyénileg gazdálkodókkal szemben. A szerződéses termelés pl. egyedül a gabonaneműeknél kat. holdankint 150 forinttal nagyobb bevételt jelentett, mint a szerződés nélküli.

A szerződéses termelés egymagában több mint 2 millió forint értékű többletbevételt jelentett a termelőszövetkezeti csoportok számára.

Az adózás területén is komoly kedvezményeket élveztek a csoportok. A III. típusú csoport tagjainak jövedelemadója csak a felét tette ki az egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztok adójának. Az adózásnál nyújtott kedvezmény országosan több mint 200.000 Ft-ot jelent, amelyet az állam adott a termelőszövetkezeti csoportok dolgozó parasztjainak.

Megvalósítottuk a harmadik típusú csoportokban a kedvezményes betegellátást is, ami azt jelenti, hogy a termelőszövetkezeti csoportok tagjai családonként havi 6 forintot jutnak

hozza orvosi gyógykezeléshez, orvosághoz és szükség esetén még kórházi ápoláshoz is.

Termelőszövetkezeti mozgalmunk sokoldalú támogatásának legdöntőbb bizonyítéka az állami gépállomások hálózatának kiépítése. A gépállomások felállítását Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja kezdeményezte, népi demokratikus államunk szervezte és ipari munkások vezetik.

Mezőgazdaságunk szocialista átszervezéséhez a gépállomások adják az egyik legnagyobb segítséget. A gépállomások felállításával népi demokratikus kormányzatunk nagy áldozatot vállalt. Egy gépállomásnak a felállítása több mint egymillió forintba kerül és jelenleg az országban már 221 gépállomás működik. De kormányunk Pártunk javaslatára vállalta ezt az áldozatot, mert tudja, mit jelentenek a fejlődő gépállomások termelőszövetkezeti mozgalmunkban. A gépállomások termelőszövetkezeti csoportjainkat megmentették a kulák-nyrsorától. A csoportok földjének túlnyomó részét traktorral szántották fel, azonban a gépállomások nemcsak a gépi munkával voltak termelőszövetkezeti csoportjaink segítségére, hanem a csoportok megszervezésében, a tagok nevelésében, oktatásában is és a kulákok elleni harcban is. A gépállomások népi demokráciánk erősségei, amelytől a faluban rettegnek a kulákok, kupecsek, spekulánsok s amelyet szeretettel fogadnak a dolgozó parasztok, első sorban a termelőszövetkezeti csoportok tagjai.

Gépállomásaink további fejlesztése lehetővé teszi, hogy termelőszövetkezeti csoportjaink földjük megművelését és a növények ápolását fejlett technika alapján gépi munkával végezhessék, ami a magas terméseredmény alapja és elősegíti, hogy dolgozó parasztságunk munkája könnyebb legyen, így a munka mellett legyen ideje művelődésre, szórakozásra, szebb, emberibb életre.

A gépállomások és termelőszövetkezeti csoportok kapcsolatának fontos eszközei a Gépállomási Tanácsok. Ennek a fontos szervnek, még sokan nem látják a jelentőségét, mert éppen csak megalakultak, de ténylegesen még nem fejtenek ki olyan mértékű munkát, amilyen célzattal Pártunk javaslatára kormányunk létrehozta. A Gépállomási Tanácsokat működő, élő szervekké kell tennünk, melyeken keresztül a gépállomások és termelőcsoportok kapcsolata minél jobban kiszélesedik és megszilárdul.

Termelőszövetkezeti csoportjainknak komoly támogatást adtak a földművesszövetkezetek is. Sok helyen mint feltett gyermekeket, úgy gondozták a termelőszövetkezeti csoportokat. Anyagi nehézségeiken átsegítették, tanácsokat adtak, a könyvelés munkáját vállalták. Igen sok esetben pedig magukból a földművesszövetkezetek vezetőiből és tagjaiból alakultak meg a termelőszövetkezeti csoportok. Ez természetes is. A jól dolgozó földművesszövetkezetek, mint a dolgozó parasztság egységes, általános szövetkezetei, a szövetkezeti, nagyüzemi termelésre való áttérés előiskolái.

Termelőszövetkezeti mozgalmunkat szélesítette a Szovjetunióban járt parasztdelegáció munkája is. A parasztdelegáció tagjai az elmúlt hat hónap alatt 400—500 gyűlést és értekezletet tartottak.

Ezek a gyűléseken és értekezleteken azok a dolgozó parasztek beszéltek a dolgozó parasztságnak, akik heteken keresztül a helyszínen tanulmányozták a kolhozok és kolhozparasztok életét. A gyűléseken és értekezleteken a delegáció tagjai jó munkát végeztek. Leleplezték az ellenségnek a kolhozokról terjesztett rágalmaikat. Eredeti felvételekből fényképkiállításokat rendeztek, a kolhozok és állami birtokok életét 40 filmmel az egész országban bemutatták. A tanulmányútról 250.000 ismerető füzetet adtunk ki. Kiadtuk 60.000 példányban Fehér Lajos elvtárs „Öt hét a világ legfejlettebb mezőgazdaságában” című könyvét. A delegáció tagjai látták, hogy milyen jómódban él a kolhozparaszt. Látták házatáját és azt, hogy mindegyiknek van tehene és aprójószágja. Látták, hogy milyen jól és szépen neveli gyermekeit. De látták azt is, hogy a kolhozparaszt szabad ember és nem rabja a földnek, hanem gazdája. A parasztdelegáció munkája sok tízezer dolgozó paraszt szemét felnyitotta, akik ma már nem úgy vélekednek a kolhozról, mint azelőtt, hanem mindjobban látják, hogy a kolhoz a dolgozó parasztság számára a boldogulást, soha nem remélt, nyugodt, biztos, emberi életet jelenti.

Termelőszövetkezeti mozgalmunk, Pártunk irányítása alatt, a Szovjetunió támogatásával, felhasználva a kormányunk által adott támogatást, jelentős eredményeket ért el, de csak a kezdeti lépéseket tette meg. A mi feladatunk nem az, hogy a faluban csak a mezőgazdaság 3%-án építsük a szocializmust, vagy, hogy csak 40.000 család számára nyissuk meg a felemelkedés, a jólét útját. A mi feladatunk az, hogy harcos, építőmunkával

egész mezőgazdaságunkat rávigyük a kapitalista útról az önkéntesen alapuló szövetkezeti, nagyüzemi termelés útjára.

A mai tanácskozásunkon tehát nemcsak a mostani helyzetünkről kell beszélni, hanem meg kell vitatni azt is, hogy a kezdeti eredmények után hogy menjünk tovább.

Jelenleg termelőszövetkezeti mozgalmunk előtt a legfontosabb feladat a termelés színvonalának állandó emelése, növénytermelésben, állattenyésztésben egyaránt. Az időben elvégzett talajhántással, a talajviszonyainknak megfelelően 20—25 cm-es mélyszántással, a szövetkezeti nagyüzemi gazdálkodás összes előnyeinek felhasználásával el kell érniünk, hogy átlagosan legalább 20%-kal nagyobb termésünk legyen, mint a termelőszövetkezeti csoport körül egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztnak.

Növénytermelésünkben a célul kitűzött eredményeket úgy érjük el, hogy a mezőgazdasági munkálatokat mintaszerűen elvégezzük.

Nagy gondot fordítunk a jó talajmunkák elvégzésére, szántásra, vetés előkészítésére, a vetésre. Gondoskodunk arról, hogy mindezek a munkálatok időben, a legmegfelelőbb módon megtörténjenek.

Területünk jelentős részén minőségi vetőmagot vetünk a szerződéses termelés segítségével. De a nem szerződéses területen is gondosan tisztított, válogatott magot vetünk. Tudjuk, hogy ez a jó termés egyik legfontosabb biztosítója.

Növényeinket mintaszerűen ápoljuk. Nem tűrjük meg a termelőszövetkezeti csoportjaink földjein a gyomot. Kapásoknál mindenütt bevezetjük a legalább háromszori kapálást, de a legfontosabb kapásainknál a négyszeri kapálást is megvalósítjuk.

Vigyázunk földünk termelőerejének fenntartására. Még ebben az évben jólkezelt istállótrágyával megtrágyázzuk szántóterületünk egynegyedét.

Állatállományunk számának és hozamának növelését első sorban állataink példaszerű gondozásával érjük el.

Meg kell valósítani állataink szakszerű takarmányozását. A takarmányok megfelelő elkészítése és jó kihasználása érdekében több silózott szecskát, darát és több burgonyát kell pótolni.

A legjobb tenyészállatok takarmányadagjait jóságonként állítjuk össze és így állataink egy részénél megvalósítjuk az egyedi takarmányozást.

Az istállókat és ólakat évente többször fertőtlenítsük és tartjuk tisztán, nagy gonddal őrködünk állataink egészsége felett.

A dolgozó parasztság széles rétege akkor fordul a termelőszövetkezetek felé, ha a felvilágosító munka mellett elsősorban az eredményeken keresztül győződik meg arról, hogy a szövetkezés jó és a dolgozó parasztok számára a szebb, jobb életet jelenti.

Erre a tényre Rákosi elvtárs 1948 november 27-én a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének ülésén már felhívta a figyelmünket. Ebben a beszédben többek között így tanít bennünket: „Ha a dolgozó parasztság a már létező szövetkezetek példájából maga győződik meg ennek a termelési formának az előnyeiről és hasznosságáról, akkor önként rá fog lépni a termelésnek erre az útjára.”

Termelőszövetkezeti csoportjainkban akkor tudunk nagy terméseredményt elérni, ha hibáinkat és hiányosságainkat kijavítjuk.

Termelőszövetkezeti mozgalmunk egyik legnagyobb hiányossága, hogy az elvégzett munkát sok helyen nem helyesen értékelik, nem munkaegységben számolnak, hanem sok helyen munkanapokban számolnak és egyenlően akarnak osztozkodni, de előfordultak olyan esetek is, amikor a termelőcsoport elosztható jövedelmét annyi egyenlő összegű csomóba rakták ki, ahány tagja volt a csoportnak, s az elnök egyszerűen azt mondta, hogy: tessék választani!

Egyik legfontosabb feladatunk, hogy a jövedelemelosztást a munkaegység alapján, igazságos alapon szervezzük meg.

Miért jelentős ez? A munkanapokban számolás és az ilyen „egyenlősdí” nemcsak megakadályozza a termelőszövetkezeti csoport fejlődését, a nagyobb termés elérését, hanem állandó civakodásra és végül is a csoport széthullására vezet.

Az ilyen jövedelemelosztás, Elvtársak, se nem igazságos, se nem egyenlő. A dolgozó emberek egyike nagyobb szorgalommal, több hozzáértéssel dolgozik, mint a másik. Ha nem munkaegységgel számolnak, a több és jobb munkát végző szövetkezeti tag is annyit kap, mint az, aki kevesebbet dolgozik és a vége az lesz, hogy senki sem igyekszik a termelőcsoportban minél több és minél jobb munkát végezni, hanem a többség azt nézi, hogy a másik mit csinál, nehogy véletlenül is többet dolgozzon, mint

a másik. Viszont, ha a jövedelemelosztás igazságosan, a munkaegység alapján történik és így minden szövetkezeti dolgozó képessége és végzett munkája arányában részesül a jövedelemből, akkor minden tag arra törekszik, hogy minél jobban, minél többet dolgozzon, melynek az eredménye a szövetkezeti csoport gyors fejlődése és virágzása mellett a tagok jólétének emelkedése.

Ez a munkaegység jelentősége, Elvtársak, és még az, hogy a jövedelem ilyen igazságos elosztása nemcsak a termelőszövetkezeti csoportok belső megszilárdulását eredményezi, hanem azt is, hogy a szövetkezeteken kívül álló dolgozó parasztok felé is növekedik a termelőszövetkezeti mozgalom vonzó hatása.

A munkaegységgel való számolás bevezetése mellett fontos feladat a munka jó megszervezése. Termelőszövetkezeti csoportjainkban erre eddig kevés gondot fordítottak. Brigádokat és munkacsapatokat csak kevés esetben szerveztek. Ahol vannak is ilyenek, ezek még sok javításra szorulnak.

Még ebben az évben ki kell javítani ezeket a hibákat. A nagyobb termelőszövetkezeti csoportokban meg kell szervezni a brigádokat és a brigádokon belül a munkacsoportokat. A kisebb termelőszövetkezeti csoportokban pedig csak a munkacsapatokat. A brigádokban és csoportokban hosszabb, állandó időre kell beosztani a tagokat. Növénytermelő brigádoknál és munkacsapatoknál minden brigád és munkacsapat számára állandó területet kell kijelölni.

Miért kell ez, Elvtársak? Nagyobb terméseredményeket nem lehet úgy elérni, hogy a csoportok tagjai kisebb, vagy nagyobb szervezetlen csoportokban, ma itt, holnap ott dolgozzanak. Ha így dolgoznak a termelőszövetkezeti csoportok, akkor a tagok nem érznek felelősséget azért a munkáért, amit elvégeznek.

A másik hiba, hogy az ilyen helytelen munkaszervezés mellett nem válnak jó szakemberekké a tagok és így közülük nem nőnek ki jó tehenészek, pásztorok, növénytermelők, stb. Pedig magas terméshozamot csak olyan emberek tudnak elérni, akik értik a maguk mesterségét.

Az állandó szilárd munkaszervezet fejleszti a munkát. A brigádok és munkacsapatok megszervezése, a munkaegységben való számolás, a jövedelem igazságos rendszerének bevezetése elősegíti, hogy csoportjaink tagjai másképp gondolkozzanak

a termelészövetkezeti csoportban végzett munkáról, megszeres-
sék a munkát, átérezzék, hogy az a munka, amit a csoportban
végeznek, a csoport boldogulását, egyben saját maguknak a
jobb életet is biztosítja. Ezért lelkesedéssel, örömmel dolgoz-
zanak, egyszóval kialakuljon a munkához való szocialista
viszonyuk.

Ez a változás meg kell hogy mutatkozzon a szocialista
munkaversenyben is. Nézzük meg, Elvtársak, hogy áll a munka-
verseny termelészövetkezeti csoportjainkban? Bizony, elég
gyengén. A termelészövetkezeti csoportok tagjainak nagy része
még nem érti a munkaverseny jelentőségét. Ezt bizonyítja az
az eset is, ami a múlt év nyarán történt velünk, amikor az
egyik termelészövetkezeti csoportot meglátogattuk és érdeklőd-
tünk a munkaverseny felől. Az intézőbizottság egyik tagja
azt mondta, hogy hagyjanak békét az elvtársak most a munka-
versennyel, mert nagyon sok dolgunk van és nincs időnk, hogy
foglalkozzunk vele. Ebben a válaszban benne van az, hogy a
csoportban a munkaversenyt olyan valaminek gondolták,
amelynek kövése köze van a munkához.

Találkoztunk olyan nézettel is, hogy a munkaversenyt
kizárólag az ipari termelésben, az ipari munkában lehet meg-
valósítani. Elvtársak! Az ilyen nézetek tévesek és egyben
károsak is. Nem kell azt hinni, hogy a szocialista munkaverseny
csak az iparban valósítható meg. Nem! A szocialista munka-
verseny megvalósulhat és meg is kell hogy valósuljon minden
szocialista mezőgazdasági üzemben, minden termelészövetkezet-
ben, ha helyesen szervezik meg a munkát, ha igazságosan, a
munkaegység alapján történik az elosztás és ha a tagok meg-
értik a termelészövetkezetben végzett munkájuk jelentőségét,
a csoport és saját maguk szempontjából.

A szocialista ipar kitermelte a munkásosztályból az olyan
nagyszerű embereket, akikre az egész magyar dolgozó nép
büszke, mint a Muszka Imrék, Horváth Edék, Ürögi Jánosné,
akik példát mutatnak dolgozó népiünknek, hogyan kell dolgozni
azért, hogy hazánkban is felépüljön a dolgozók még jobb és még
szebb országa, a szocializmus.

A mezőgazdaságban követni kell az ipar példáját a termelő-
szövetkezeti csoportokban, az állami gazdaságokban és gép-
állomásokon is.

Minden bizonnyal mezőgazdaságunknak ezekben a részei-

ben a dolgozók rövid idő alatt méltó követői lesznek az ipar derék sztahanovistáinak.

Másik igen fontos kérdése, Elvtársak, termelőszövetkezeti csoportjainknak a nőkérdés. Talán itt minden rendben van? Szó sincs róla. Ha ezt a kérdést vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy termelőszövetkezeti tagjaink felesége közül csak minden tizedik tagja a szövetkezetnek és sokan közülük nem vesznek részt a munkában sem.

Helyes ez? Nem helyes. De ezt a hibát helytelen volna kizárólag a nők számlájára írni. Azt hiszem, itt a legtöbb hibát mi, férfiak, követtük el. Hol lehet a hiba forrása? Valószínűleg ott, hogy még mi sem tudjuk kellőképpen értékelni a nők egyenjogúságát. Ennek következtében szem előtt tévesztjük a nők jelentőségét a termelőszövetkezeti mozgalomban és a termelő munkában. Pedig meg kell mondani, Elvtársak, hogy mindaddig, amíg a termelőszövetkezeti csoportokban a nők nem töltik be azt a szerepet, ami nemcsak megilleti őket, hanem kötelességük is, — hogy résztvegyenek a szövetkezet életében és termelő munkájában — addig a szövetkezet nagyon hasonlít a félkarú emberhez. Erről kötelességünk felvilágosítani a termelőszövetkezetekben lévő családok nőtagjait és be kell venni csoportjainkba tagként a nőket, elő kell segíteni azt is, hogy minél nagyobb számban helyet kapjanak a termelőcsoportok vezetésében is.

Szorosan ehhez tartozik az ifjúság kérdése is. Ha megfigyeljük termelőszövetkezeti csoportjaink tagságát, rögtön észre kell venni, hogy a tagok között aránytalanul kevesen vannak fiatalok. Ez is nagy baj. És felvetődik az a kérdés, ha nem veszünk irányt az ifjúság bevonására a termelőszövetkezeti tagságba, akkor vajjon, kik lesznek azok, akik továbbvisszik azt a munkát, amit mi, öregek, abbahagyunk. De ez csak egyik része a kérdésnek. Az ifjúság erőteljes bekapcsolása a termelőszövetkezet életébe és termelő munkájába egyet jelent a termelőszövetkezeti csoport felfrissítésével.

Beszélnünk kell, Elvtársak, a föld és az ingóságok beviteléről is. El kérdésnél a földbevitel a legfontosabb. Miért fontos ez?

Mindnyájunknak észre kell venni, hogy minden olyan tag, aki a háztáji gazdálkodásban hagyható földmennyiségen felül hagy kint földet, nem tud a termelőszövetkezeti csoport életében mély gyökeret eresztetni. Az ilyen tagokat a kételtűség jellemzi, akik nem azon törik magukat, hogy a közös vagyont szaporít-

sők, hogy a termelőcsoportot gazdagabbá és virágzóbbá tegyék, hanem azon, hogy a közös gazdálkodásból eredő jövedelemnek reájuk eső részét a kinthagyott föld hasznosításába fektessék.

Termelőszövetkezeti csoportjaink fejlődése érdekében — elsősorban felvilágosító munkával — kell érvényt szerezni az alapszabály azon rendelkezésének, hogy egy családnak nem lehet több földje egyéni kezelésben, mint fél-háromnegyedik hold.

Jelentős az ingóságok, állatállomány, takarmány és egyéb termelőeszközöknek a termelőszövetkezeti csoportba való bevitele is, ami növeli a szövetkezeti vagyont és hozzájárul a szövetkezet megszilárdulásához.

Azt kell megéltatnunk, hogy a szövetkezeti gazdálkodásnál megélhetésük alapját nem a tag háza, háromnegyedik hold földje biztosítja, hanem az a jövedelem, amit munkája után a termelőszövetkezeti csoporttól kap. Ne értsenek félre az Elvtársak, nem azt javasoljuk, hogy a csoportok tagjai mindent bevigyenek a szövetkezeti gazdálkodásba, hanem csak azt vigyék be, ami felül esik a háztáji gazdálkodáson. Meg kell érteni, hogy azért van erre szükség, mert ezt megkívánja az egész tagság érdeke, mert csak így fejlődhet a csoport és csak így lehet minden tagnak jobb, emberibb élete. Elvtársak, mi azt akarjuk, hogy már 1950-ben a termelőszövetkezeti csoportokban minden családnak legyen saját tehene, legyenek malacai és már a jövő télen minden család vághasson magának hízót. Ezt, Elvtársak, csak úgy tudjuk elérni, ha egyre erősítjük a termelőszövetkezeti csoport gazdaságát. Termelőszövetkezeti csoportjaink alapszabályának a föld kinthagyására vonatkozó része mellett van egy másik nagyon fontos kérdés, amire szeretném az Elvtársak figyelmét felhívni.

Termelőszövetkezeti csoportjaink alapszabálya részletesen foglalkozik a tagok jogaival és kötelezettségeivel. Az elvtársak az alapszabályból ismerik a jogokat és kötelezettségeket. Legtöbb helyen termelőszövetkezeti csoportjainkban eszerint is dolgoznak, rendszerint összehívják a csoportértekezletet, minden fontos kérdésben a csoport közgyűlése által választott intézőbizottság és a termelőszövetkezeti csoport elnöke a tagok és az intézőbizottság határozatait hajtja végre. Egészséges élet, jó munka, jó eredmények az ilyen termelőszövetkezeti csoportban vannak. Ott, ahol másképp dolgoznak, ahol egyes kiskirályok kezébe kerül a csoport vezetése, ahol nem kíváncsiak a tagok

véleményére, ahol nem hívják össze a tagok rendszeres értekezését, ahol az intézőbizottság legfeljebb csak látszólag dolgozik, ott ezzel a hibával rendszerint együtt jár a rossz terméseredmény, a civódás, marakodás és ha jobban megnézzük a dolgot, meglátjuk, hogy ezek nem véletlen esetek, legtöbbször ebben benne van az ellenség, a kulák, a spekulánsok keze is és a kizárózkodó elnököknek van miért félniük a tagság véleményétől.

Termelőszövetkezeti csoportjainkban igazságos, erőskezdő, becsületes elnökökre van szükség, olyanokra, akik tiszteletben tartják a tagság véleményét és érdekét, akik a szövetkezeti alapszabály szerint járnak el minden dologban. Termelőszövetkezeti csoportjainkban tovább kell fejleszteni a szövetkezeti demokráciát az alapszabálynak megfelelően. A tagságot legszélesebben be kell vonni a termelőszövetkezeti csoport vezetésébe.

Eddig a termelőszövetkezeti csoportok belső kérdéseiről beszéltünk. Nem árt még megmondani, hogy nem lehet célunk, hogy termelőszövetkezeti csoportjaink mai állapotukban és mai taglétszámukkal maradjanak meg. A termelőszövetkezetek az egész dolgozó parasztság számára jelentik a felemelkedés útját.

Termelőszövetkezeti csoportjainkon belül végzett jó munka, nagyobb termés elérése, a hibák és hiányosságok leküzdése elősegíti, hogy a dolgozó parasztságot újabb nagy tömegei győződjenek meg a mi útunk helyességéről.

De termelőszövetkezeti csoportjainknak ezt más módon is elő kell segíteni. Jó politikai és felvilágosító munkát kell végezniük — elsősorban a saját eredményeik alapján — a dolgozó parasztság körében. Foglalkozniuk kell az egyénileg gazdálkodó, dolgozó parasztsággal. Ismertetni kell velük a szövetkezés eredményeit, amit a helyszínen, a termelőszövetkezet üzemében is meg kell mutatni és a példákon így meggyőződött dolgozó parasztságot előttük ki kell nyitni a termelőszövetkezet kapuit. Tagként fel kell venni minden belépni kívánó, becsületes dolgozó parasztságot.

Ez érdeke minden termelőszövetkezeti tagnak is, mert termelőszövetkezeti, nagyüzemi termelést csak, tényleg nagyüzemmel lehet eredményesen folytatni. Ahhoz pedig, hogy a mi termelőszövetkezeti csoportjaink nagyüzemmé váljanak, még a most meglévőkhöz sok, földdel, gazdasági felszereléssel, jószággal rendelkező, becsületes dolgozó parasztságot belépésére van

szükség. Minél nagyobb egy termelőszövetkezet tagsága és területe, annál nagyobb a lehetőség a virágzó szövetkezeti élet megteremtésére.

A termelőszövetkezeti csoportok tagságának nagy türelemmel és szívóssággal kell foglalkozni az egyéni dolgozó parasztok felvilágosításával. Ez a munka nem rohammunka, Elvtársak. Ez szívós, céltudatos, felvilágosító munka. Az egyéni dolgozó paraszt, akivel egyszer, vagy kétszer foglalkozunk, vagy a termelőszövetkezeti csoportunk gazdaságát már megtekintette és mégsem lép ma még be a szövetkezeti csoportba, még nem jelenti, hogy ellenség és sohasem lép be a szövetkezetbe, lehet, hogy holnap, vagy holnapután már belép.

Szövetkezetépítő munkánk egyre inkább a birtokkal rendelkező új és a régi birtokos dolgozó parasztok felé irányul. Különösen a régi birtokos dolgozó parasztoknak évszázadok hagyományait, szokásait kell levetkőzniök, hogy a termelőszövetkezetekbe belépjenek. Erről a kérdésről a következőket mondotta legnagyobb élő tanítómesterünk, Sztálin elvtárs: „...száz és száz éven keresztül éltek az emberek régi módra. Mentek a régi úton, hajtották meg derekukat a kulák és a földesúr előtt, az uzsorások és spekulánsok előtt. Nem mondhatjuk ugyan, hogy ezt a régi kapitalista utat a parasztok helyeselték, de ez az út a régi út volt, a megszokott, a járt út. A valóságban mindeddig még senki sem bizonyította be, hogy lehet valahogy jobban is élni, annál is inkább, mert a tőkés, burzsoá országokban az emberek még mindig a régi módon élnek.“

Majd így folytatja: „Dehát mi fán terem ez az újfajta élet? Ki tudná azt megmondani? Nem süle majd ki belőle, hogy rosszabb a réginél? Annyi mindenesetre bizonyos, hogy az új út nem járt út, nem megszokott út, még nincs is egészen felderítve. Nem jobb-e megmaradni a régi út mellett, nem jobb-e egyelőre várni... Érdeemes-e kockáztatni? Ilyen kételyek gyötrik ma a dolgozó parasztság egy részét“.

Elvtársak! Előttünk már nem egészen új, soha nem tapasztalt útról van szó. Mégis a mi parasztjainkra is vonatkoznak Sztálin elvtárs megállapításai. Jó munkánk eredményeként jelentkező, becsületes, dolgozó parasztot örömmel vegyünk be a termelőszövetkezetbe, de ugyanakkor féltő gonddal kell örködnünk azon, hogy nehogy kulákok, kupecsek, dologkerülők bekerüljenek a csoportba. Az elmúlt másfél év alatt saját

tapasztalatainkból tudjuk, hogy az ilyen elemek, ha bekerülnek, milyen károkat tudnak okozni.

Például a tiszaroffi „Dózsa“ termelőszövetkezeti csoportnál sikerült néhány kuláknak befurakodni és a csoportból részvénytársaságot formálni. Személyenként több ezer forintot fektettek be saját pénzükből és befektetéseik arányában akartak a jövődelemből részesedni. A dolgozó parasztokat, mint ilyenkor szokás, teljesen háttérbe szorították és cégernek használták fel. A csoport vagyonának egy részét elsikkasztották, ellopták, a csoport ennek következtében szétesett.

Vagy a böleskei „Petőfi“ csoportnál, ahol szintén kulák elemek furakodtak be a csoportba, állandó civakodás volt. A csoport elnökét megverték és csak kellő tisztogatással lehetett a csoportban a békét és a munkát helyreállítani.

Ezek olyan tanulságok, amelyek azt mutatják, hogy nem csak mi fordítunk gondot a termelőszövetkezetekre, hanem az ellenség is. És minél jobban erősödik termelőszövetkezeti mozgalmunk, annál jobban élesedik falun az osztályharc és a kulákság keresi a módját, hogy miképen kerülhet be a termelőszövetkezetbe, akár közvetlenül, akár pedig közvetett módon, a befolyása alatt álló embereken keresztül, hogy ily módon is bomlaszthassa a termelőszövetkezeti mozgalmat. A kulák mesterkedését meg kell hiúsítanunk és ha így dolgozunk, a siker nem marad el.

Persze, arra vigyáznunk kell, hogy tényleg az ellenséget ismerjük fel, nehogy abba a hibába essünk, hogy jószándékú dolgozó paraszt, aki ugyan nem ismerte még fel a szövetkezés útját, a szövetkezés jelentőségét, de ellene nyilatkozik, ilyen dolgozó parasztokat ne minősítsünk ellenségnek.

Termelőszövetkezeti mozgalmunk tovább szélesedik. Gyökerei mélyre ereszkednek, szélesedik a dolgozó parasztság felemelkedésének, szebb életének az útja.

Dolgozó parasztságunk számára továbbra is minden támogatást és segítséget megad Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja és népköztársaságunk kormánya. Még ebben az évben száznegyven új gépállomás létesül, traktorgyáraink havonta több mint 300 traktort bocsátanak a dolgozó parasztság rendelkezésére. Kibővül a termelőszövetkezetek területén a szerződéses termelés rendszere. Újabb 8 tényézzel gyarapítjuk termelőszövetkezeti csoportjaink állatállományát és javítjuk meg az állatállomány minőségét.

Termelőszövetkezeti mozgalmunk a most meglévő kezdeti hibák és hiányosságok leküzdésében bátran támaszkodik a Párt és a kormány segítsége mellett a saját tagságára. Termelőszövetkezeti mozgalmunk a dolgozó parasztok legöntudatosabb, legjobbjaira támaszkodik, akik megértették a Párt és a kormány támogatását.

Termelőszövetkezeti mozgalmunk vezetői biztosan számíthatnak a Párt és a kormány támogatására, de ne csak erre számítsanak, hanem a termelőszövetkezeti csoportba belépett dolgozó paraszt erejére, tudására, lendületére, aldozatkészségére és számítsanak a csoportok saját erejükre és a sikerek nem maradnak el.

A feladat szép és nagy. Minden termelőszövetkezeti csoport, a csoportok tagjai és vezetői legyenek büszkék arra, hogy egy nagy, a dolgozó parasztság számára új és szép életet építő mozgalomnak a résztvevői. Azzal a tudattal dolgozzanak, hogy nagy Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja, népi demokratikus kormányunk, a munkásosztály támogatása továbbra is mögöttük van és az út, amelyen haladunk, a győzelem útja. Előre termelőszövetkezeteink útján a szocialista mezőgazdaságért, jómódú, művelt parasztságért.

A termelőszövetkezeti csoportok és gépállomások dolgozói 1950 januári tanácskozásának határozata

A termelőszövetkezeti csoportok és gépállomások dolgozóinak első országos tanácskozásán résztvevő küldöttek a tanácskozás két napján megbeszélték és megvitatták termelőszövetkezeti mozgalmunk valamennyi fontos kérdését, majd egyhangú lelkesedéssel meghozták alábbi határozatukat:

Mi, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetősége és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa által tanácskozásra összehívott termelőszövetkezeti csoportok és gépállomások dolgozói megvitattuk a termelőszövetkezeti mozgalom mai helyzetét, az előttünk álló feladatokat s a következő határozatot hoztuk:

I.

Megállapítjuk, hogy népünk bölcs vezérének és tanítójának, Rákosi Mátyásnak 1948. évi történelmi jelentőségű kecskeméti beszéde óta eltelt másfél esztendő alatt a termelőszövetkezeti mozgalom gyökeret vert hazánkban és erőteljes fejlődésnek indult. A termelőszövetkezeti csoportok egyre népszerűbbek a magyar falvakban: ma már minden harmadik községben működik termelőcsoport s alig van olyan község, ahol a dolgozó parasztok új csoportok megalakításának gondolatával ne foglalkoznának.

Fiatal termelőcsoportjaink népszerűségének igazi oka, hogy már az első aratáson jól megállották a helyüket, büszkén elmondhatjuk: termelőcsoportjaink terméseredményei általában mindenütt magasabbak voltak, mint az egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztoké, ugyanabban a határban. A kételkedők, kétvázók előtt már az első termelési évben kézzelfogható eredményekkel bizonyítottuk be, hogy a traktor, nemesített vető-

**mag, jó munkaszervezés, megfelelő talajművelés és növény-
ápolás segítségével a társas gazdálkodás fölényben van az
elmaradt munkaeszközökkel küszködő kisparaszi magán-
gazdálkodással szemben.**

A szövetkezeti gazdálkodás magasabb terméseredményeket biztosít és a jómódú élet lehetőségét nyitja meg a dolgozó parasztság számára. A jobb terméseredmények következtében megnőtt termelőszövetkezeti csoportjaink közös vagyona és tagjaink jobb életkörülmények közé kerültek. Tagjaink már az első évvégi eredményszámításkor kapott részesedésből jelentős mértékben felruházkodtak, bútorokat, egyéb házi felszerelési tárgyakat, továbbá rádiót, kerékpárt vásárolhattak, gyermekeiket iskoláztathatják stb. A termelőcsoportokhoz csatlakozott falusi dolgozók számára a művelt, jómódú élet már nem távoli célkitűzés, hanem eljutottak ennek közvetlen kapujába.

Az első termelési év eredményei alapján az elmúlt őszön a dolgozó parasztok újabb tízezrei csatlakoztak a termelőszövetkezeti mozgalomhoz. A meglévő termelőcsoportok területileg és taglétszámban megnövekedtek, a régi csoportok mellett újak alakultak. Az engedélyezett termelőcsoportok száma 580-ról 1520-ra emelkedett — kerekén *megháromszorozódott*. Taglétszámuk pedig *megötszöröződött*: jelenleg 46.000 a termelőszövetkezeti tagok létszáma. A családtagokkal együtt 70.000 dolgozó paraszt vesz részt termelőszövetkezeti mozgalmunkban.

A földmunkások mellett ma már a földdel bíró dolgozó parasztok, úgazdák és régi birtokosok, törpebirtokosok és középparasztok is egyre bátrabban, egyre nagyobb számban lépnek rá a felemelkedés, a falusi jólét egyedüli helyes útjára, *a társas gazdálkodás útjára!*

Jól tudjuk, eredményeink elérését országunk felszabadításával, a demokratikus földreform lehetővé tételével a Szovjetunió és vezetője, népünk nagy barátja, a nagy Sztálin segítségével tette lehetővé. Termelőcsoportjaink munkájában lépten-nyomon érezzük a Szovjetunió felbecsülhetetlen értékű támogatását, mindenekelőtt a *szocialista mezőgazdaság tapasztalatainak átadásában*. *Parasztküldötteink* az elmúlt nyáron közvetlen közről, saját szemükkel győződhettek meg a világ első szocialista mezőgazdaságának hatalmas sikereiről, a kolhozgazdálkodás eredményeiről, a kolhozparasztok vidám, boldog életéről. A szovjet parasztság élete, a Szovjetunió szocialista mezőgazdaságának eredményei lelkesítenek bennünket, tapasz-

talataikat felhasználjuk termelőszövetkezeti csoportjaink talpraállítására és felvirágoztatására.

Tudjuk, azért érhattük el eddigi eredményeinket, az elmúlt évszázad termelőszövetkezeti mozgalmunkban azért jelentkezhetett olyan nagyarányú fejlődés, mert mozgalmunknak olyan irányítója és szervezője volt, mint a magyar kommunisták pártja: a Magyar Dolgozók Pártja és népünk bölcs vezére, a magyar dolgozó parasztság nagy barátja és támogatója: Rákosi Mátyás! Az ő hívó szavára indult el a termelőszövetkezeti mozgalom Magyarországon, amikor másfél évvel ezelőtt, nevezetes kecskeméti beszédében rámutatott arra, hogy két út áll a magyar dolgozó parasztság előtt: egyik a régi kapitalista út, amelyen menthetetlenül a kulák jármába, rabszolgaságba jut, a másik út pedig a mezőgazdaság fejlődésének szocialista útja — a termelőszövetkezeti útja, amely a dolgozó parasztság felemelkedésének egyetlen, biztos, célravezető útját jelenti. Rákosi Mátyás segítő kezét és tanácsait a mozgalom során tovább is éreztük. Köszönjük szeretett vezérünknek segítő gondoskodását és állandó útmutatását! Pártunk helyes parasztpolitikájának eredményeként csatlakoztak a dolgozó parasztság új meg új tömegei a termelőszövetkezeti mozgalomhoz. A kommunista párt-szervezetek irányítása, tanácsai s fáradhatatlan támogatása mellett érték el fiatal termelőcsoportjaink eddigi sikereiket s érik el a jövőben is a falu dolgozóinak felomelésére!

Pártunk állandó irányítása és útmutatásai mellett döntő jelentőségű volt termelőcsoportjaink talpraállításában népi demokratikus államunk anyagi segítsége. Megalakulásunk első percétől fogva nap mint nap éreztük munkás-paraszt államunk, kormányunk segítő kezét. Kezdve a vetőmag-, műtrágya-hiteltől, tenyésztőrzsek rendelkezésünkre bocsátásától a nagyfokú adókedvezményekig, továbbá a különféle építkezési és áruhitelkig, felbecsülhetetlen értékű támogatást kaptunk.

A legnagyobb horderejű támogatás számunkra az állami gépállomások felállítása volt. A gépállomások rendelkezésünkre bocsátották a legkülönfélébb korszerű nagy gépeket, amelyekkel jobb talajmunkát tudunk adni közös művelés alá fogott földjeinknek s magasabb terméseredményeket vagyunk képesek biztosítani. A gépállomások segítségével végérvényesen megszabadultunk a kulák igazsora béklyójától.

A traktor azonban nemcsak a többtermelést, a nagyobb jólétet hozta meg számunkra a termelőcsoportokban, hanem

hatalmas fegyver is a kezünkben a falusi reakció, a minden fajta maradiság elleni harcunkban. Hogy termelőcsoportjaink területén immár mindenféle kizsákmányolástól mentes, szabad parasztok lehetünk, *azt köszönhetjük az állami gépállomásoknak s a traktorokat gyártó ipari munkásosztály baráti támogatásának!*

Munkánkat segítette a földművesszövetkezetek jelentős része és résztvettek termelőszövetkezeti csoportjaink népszerűsítésében és jelentős gazdasági támogatást adtak.

A kulákok s a velük szövetkezett klerikális reakció persze a legkevésbé sem örvendenek termelőcsoportjaink fejlődésének. Nagyon jól tudják, hogy ahogyan mi előrehaladunk és erősödünk, fokozatosan úgy alkonyodik le az ő napjuk. Sikereink ezért váltanak ki vad dühöt és bőszen üvöltést belőlük. A rémhírek és hazugságok kimeríthetetlen áradatával igyekeznek az új termelőcsoportok alakulását akadályozni, másutt a meglévő csoportok tagjai között a hiszékenyebbek, elsősorban az asszonyok között ingadozást kiváltani. Ahol aknamunkájuk nem jár sikerrel, nem egy esetben gyújtogatásra és egyéb kártevésre vetemednek. A kulák meg-megújuló támadásait kellő éberséggel és eréllyel a falusi dolgozók között végzett szívós felvilágosító munkával tudjuk csak ártalmatlanná tenni. Másfél év alatt termelőszövetkezeti mozgalmunkban mutatkozó sikereket a kizsákmányoló kulákság elleni szakadatlan harcban értük el. A harcban megedződött fiatal termelőcsoportjaink máris a kulák elleni osztályharc erős bástyái lettek a falun. Még inkább azok lesznek az eljövendő időben!

II.

Eddigi eredményeink és sikereink mellett termelőszövetkezeti csoportjaink még csak az első kezdő lépéseket tették meg a szövetkezeti nagyüzemi gazdalkodás terén és még igen sok a tennivalónk a szövetkezeti gazdalkodás kifejlesztése s a termelőszövetkezeti tagság életszínvonalának emelése tekintetében.

Termelőszövetkezeti csoportjaink fejlesztésében legfőbb feladat a *nagyobb terméseredmények elérése*. A gépállomások nagy gépeinek igénybevétele mellett be kell vezetnünk a termelőcsoportokban a talajművelés, trágyázás, növényápolás

helyes módszereit. Ezeket a módszereket tagságunknak el kell sajátítatnia.

Vállaljuk, hogy termelőszövetkezeti csoportjainkban már ebben az évben átlagosan legalább 20 százalékkal nagyobb terméseredményt érünk el, mint a körülöttünk egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztok. Vállaljuk, hogy a mezőgazdasági munkát mintaszerűen végezzük el.

Nagy gondot fordítunk a talajmunkák gondos, határidőre történő elvégzésére, a szántás-vetés, betakarítás megfelelő végrehajtására. Az üzemterven belül minden egyes nagyobb munkaszakasz előtt (tavaszi szántás-vetés, gyomirtás, aratás és tarlóhántás, őszi betakarítás, őszi vetés és mélyszántás) kidolgozzuk az elvégzendő munkák külön tervét.

Területünk jelentős részén minőségi vetőmagot vetünk szerződéses termeléssel. De a nem szerződéses területen is gondosan tisztított, válogatott magot vetünk. Tudjuk, a jó termésnek ez egyik legfontosabb biztosítója.

Növényeinket mintaszerűen ápoljuk, nem tűrjük meg termelőszövetkezeti csoportjaink földjein a gyomot. Kapásoknál mindenütt bevezetjük a legalább háromszori kapálást, de a legfontosabb kapásainknál a négyszeri kapálást is megvalósítjuk.

Vigyázunk földünk termelőerejének a fenntartására. Még ebben az évben jól kezelt istállótrágyával megtrágyázzuk szántóterületünk egynegyedét.

Növeljük szövetkezeti állatállományunkat. Még ebben az évben elérjük, hogy minden egyes termelőcsoportban legalább két állattenyésztő telep legyen. A legjobb termelőszövetkezeti csoportokban pedig vállaljuk, hogy a két állattenyésztő telep mellett legalább egy közös állathízlalót állítunk fel.

Állattenyésztő telepeinken emeljük a hozamot. Vállaljuk, hogy a fejési állagot telepenként legalább évi 2000 literre emeljük. Sertésenyésztő telepeinken jó takarmányozással a megfelelő gondozással a csírsertésfajták szaporulatát kétszeri malacoztatással átlagosan évi 12-re, a hársertés szaporulatát pedig évi 16 darabra növeljük. (Évente ennyi malacot nevelünk fel egy-egy anyakoca után.) Vállaljuk birkánként átlagosan évi 45 kg gyapjú nyírását.

Állatállományunk számának és hozamának növelését elsősorban jó gondozással, szakszerű takarmányozással érjük el.

A takarmányok megfelelő elkészítése és jó felhasználása érdekében többet silózunk, szecskázunk, darálunk és a burgonyát pároljuk. Legjobb tenyészállataink takarmányadagját jószágonként állítjuk össze és így állataink egy részénél már most megvalósítjuk az egyedi takarmányozást.

Isztalóinkat és óljainkat évente többször fertőtlenítjük és tisztán tartjuk. Nagy gonddal őröködünk állataink egészsége felett.

A termelési színvonal állandó emelésével növelni akarjuk a közös jövedelem alapját képező *szövetkezeti vagyont*. A szövetkezeti vagyon emelésével egyidejűleg növekedni fog a csoporttagok évközben elvégzett munkateljesítménye után járó egyéni részesedés is. Célul tűzzük ki, hogy a közös munkán alapuló jövedelem mellett, termelőszövetkezeti csoportjainkban az 1950-es esztendőben *minden családnak legyen* életszínvonalának emelése tekintetében *saját fejőstehene*. Természetesen el kell érniünk azt is, hogy ez év telén minden termelőcsoportbeli család vághasson saját használatára hizlalt disznót.

Nagyobb terméseredmények elérését a traktorok és egyéb korszerű mezőgazdasági gépek alkalmazása mellett tagjaink *munkateljesítményének állandó emelésével biztosítjuk*. Türelmes felvilágosító munkával megértetjük tagjainkkal, hogy a termelőcsoportban végzett becsületos, jó munka útján a közös vagyon növelése *egyéni érdeke* minden csoporttagunknak. Ez a forrása a csoporttagok jövedelme és jóléte emelkedésének! Ennek érdekében meggyőződéssel, széleskörű politikai felvilágosító munkával növeljük az *egyéni felelősséget és kezdeményezést* csoporttagjaink sorában. *Egyik legfőbb feladatunknak tekintjük a szocialista munkaverseny megszervezését termelőszövetkezeti csoportjainkban.*

Termelőszövetkezeti csoportjainkban féltő gonddal őröködünk, hogy az érvégi jövedelem elosztása igazságosan történjék, mégpedig *mindenkinek évközben elvégzett becsületos munkája után, a munkaegységgel való számolás alapján*. A mostani téli hónapokban felvilágosító előadásokban minden egyes csoporttagunkat megtanítjuk a munkaegység helyes alkalmazására. Megmagyarázzuk, hogy a munkaegység lelkiismeretes, pontos alkalmazása nélkül nem tudnánk különbséget tenpi a szorgalmas és kevésbé szorgalmas tagjaink elvégzett munkája között. Zűrzavar keletkezne fiatal termelőcsoportjainkban a azok előbb-utóbb a felhomlás lejtőjére sodródának. Éppen

ezért a legbátróztabban fellépünk minden olyan törekvés ellen, amely meg akarja hiusítani a munkaegység-el való számolást, a jövedelem elosztása igazságos rendjének kialakítását termelőcsoportjainkban. *Erélyesen véget vetünk az egyes helyeken elharapódzott „egyenlősdinek“ és a mult időktől itt ragadt elavult és rekedős munkamérési módszernek: a munkanappal való elszámolásnak.* Az ilyen törekvések mögött az ellenség húzódik meg, aki széjjel akarja zilálni csoportjainkat. Éppen ezért azokat, akik minden jó szó és meggyőződés ellenére csökönyösen ragaszkodnak az „egyenlősdíhez“, a „munkanapoláshoz“, leleplezzük és mint az osztályellenség ügynökét, *kizárjuk sorainkból.*

Termelőszövetkezeti csoportjainkban *örkődünk a működési és belső szervezési szabályzat rendelkezéseinek pontos betartásán.* Vigyázunk arra, nehogy csoporttagjaink közül bárki is az alapszabályokban előírt területnél nagyobb földdarabot hagyjon kinn a termelőcsoport keretein kívül, egyéni gazdálkodás céljaira. Jól tudjuk az ilyesminek megtűrése akadályozza termelőcsoportjaink fejlődését. Mert az olyan tag, aki a megengedettnél nagyobb földön akar egyéni gazdálkodást folytatni, vagy földet kibérelni, csak féllábbal van benn a termelőcsoportban, másik lábával pedig kinnmarad a régi, számunkra csak nyomorúságot hozó, kapitalista világban, amelyet senki közülünk nem kíván vissza. Nekünk termelőcsoportjaink felvirágozása érdekében nem félemberekre, hanem *egész emberekre van szükségünk!*

Termelőcsoportjaink további fejlődéséhez elengedhetetlenül szükséges az asszonyok és fiatalok közreműködése. Éppen ezért helyénvaló, hogy a termelőcsoportba belépett családokhoz tartozó asszonyokat és fiatalokat tagként felveszjük és ezért fel is vesszük a csoportba. Bevonjuk őket csoportjaink szervezeti életébe, munkájába és a vezetésbe is. Biztosítjuk, hogy csoportjainkban az asszonyok és fiatalok egyenlő munkáért egyenlő elbírálást és részesedést kapjanak a termelőcsoport közös jövedelméből. Ehhez természetesen hozzátartozik az is, hogy a többi csoporttaghoz hasonlóan nekik is külön számolják el elvégzett munkájuk után az őket megillető munkaegységeket. Meg vagyok róla győződve, hogy az asszonyok és fiatalok bevonása a munkába és a vezetésbe, komoly erősítést hoz termelőcsoportjaink életébe.

A munkaverseny sikeres megszervezése érdekében *szilárd munkaszervezetet* teremtünk termelőcsoportjainkban. Ahol még

nem volnának meg, létrehívjuk a brigádokat (nagyobb termelőcsoportokban) és a munkacsapatokat. A brigádokba és munkacsapatokba huzamosabb időre, lehetőleg több évre osztjuk be csoporttagjainkat. Vezessük be minél hamarább — már tavasszal — a területi beosztást, ami azt jelenti, hogy az egyes növénytermelő brigádok és lehetőleg a munkacsapatok részére is jelöljük ki a termelőcsoport földterületéből állandó földdarabot, amelyet huzamosan, egyfolytában ők művelnek és felelnek is érte. A területi beosztás az egyéni érdekelttség, felelősség és kezdeményezés kifejlődésének nélkülözhetetlen alapja.

Tudjuk, hogy magas terméseredmények előérésének feltétele tagjaink politikai és szakmai nevelése. Megfogadjuk Rákosi Mátyás tanítását és legjobb tagjainkat a lehetőséghez mértén minél nagyobb számban küldjük el iskolára.

Szorosabbá tesszük a gépállomásaink és termelőszövetkezeti csoportjaink közötti kapcsolatot. Örömmel fogadjuk kormányzatunknak azt az intézkedését, hogy a gépállomások traktorbrigádjai mellé már a tavasszal a termelőszövetkezeti csoportok adják a kisegítőket és, hogy a gépállomások traktorvezetői a jövőben termelőszövetkezeti csoportjaink tagjai közül kerülnek ki.

Nagyjelentőségűnek tartjuk a gépállomási tanácsok működését. A tanácsok munkájában örömet veszünk részt. A tanácsban meg tárgyaljuk gépállomásaink és termelőszövetkezeti csoportjaink minden közös ügyét.

Mi, a tanácskozásom résztvevő gépállomások dolgozói vállaljuk: az ős folyamán itt-ott még előforduló hibákat kijavítjuk. Segítünk a termelőszövetkezeti csoportok tagjainak, nemcsak a szántás-vetés, cséplés elvégzésében, hanem egyre nagyobb mértékben az aratásban is. Továbbra is vállaljuk, hogy minden támogatást és segítséget megadunk a termelőszövetkezeti csoportoknak feladataik megoldásában. Minden erővel segítünk abban, hogy terméseredményeink messze felülműljék az egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztokét. Támogatjuk őket az ellenség elleni harcban. Segítünk az oktatási és kulturális munkában is.

III.

Munkánkban lelkesti bennünket az a tudat, hogy a nagyobb terméseredmények elérése nemcsak a szövetkezeti vagyont és tagjaink jólétét növeli, hanem hozzájárul ahhoz is, hogy eredményeink láttán dolgozó parasztságunk tízezrei, százzezrei, sőt milliói győződjenek meg útunk helyességéről.

Jól tudjuk, hogy a termelőség-szövetkezeti mozgalom nem lehet 46.000 tag kiváltsága. *A termelőség-szövetkezetek útja — az egyetlen helyes út a dolgozó parasztszámára.* A társas, szövetkezeti gazdálkodás az egyetlen járható biztos út a parasztember munkájának könnyebbé, életének szebbé és jobbá tételére, a falusi jólét soha meg nem álmodott fellendülésére országunkban.

Éppen ezért nem zárjuk le a termelőség-szövetkezeti csoportokat új tagok belépése előtt. Ellenkezőleg, azt akarjuk, hogy a társas, szövetkezeti gazdálkodásban rejlő óriási lehetőségek idővel valamennyi falusi dolgozó kis- és középparaszt előtt megnyíljanak. Példamutatóssal, türelmes, meggyőző munkával elősegítjük, hogy a dolgozó parasztság széles tömegei ismerjék meg eredményeinket, győződjenek meg útunk helyességéről. Ennek érdekében községünket és a szomszédos községek egyénileg dolgozó parasztjait látogatásra hívjuk csoportjainkba. Segítünk az új csoportok szervezésében. Az új csoportok kezdeményezőinek, vezetőinek és tagságának átadjuk tapasztalatainkat.

Termelőség-szövetkezeti csoportjaink kapuit tágra nyitjuk minden becsületes dolgozó paraszt előtt. Megakadályozzuk, hogy csoportjainkba bekerüljenek halálos ellenségeink, a kulákok, kupecsek, spekulánsok. Nem vesszük fel tagjaink közé a dologkerülőket sem.

IV.

Mi, az országos tanácskozás résztvevői, büszkék vagyunk arra, hogy az elsők között léphetünk országunkban a szövetkezeti, közös gazdálkodás útjára. Mostani tanácskozásunk megerősített bennünket abban, hogy helyes úton járunk. Hisszük, hogy a tanácskozás határozatai alapján nemcsak a mi csoport-

jainkban, melynek küllöttel vagyunk, hanem az egész termelőszövetkezeti mozgalomban, újult erővel indul meg a munka. Az országos tanácskozáson hozott határozatok segítségével a legrövidebb időn belül kijavítjuk hibáinkat és gyengeségeinket, szilárd munkaszervezetet teremtünk a jól megszervezett munkaverseny alapján, valamint a korszerű talajművelési, növény-ápolási módszerek bevezetésével az ideál aratásnál olyan eredményeket érünk el, amelyeneket az ország, a Párt elvár tőlünk. Olyan eredményeket, amelyek termelőszövetkezeti mozgalmunk újabb hatalmas megerősödését és a kizsákmányoló kulákság újabb vereségét eredményezik.

Feladataink nagyok. Sok-sok nehézséggel, hibával és hiányossággal kell még nekünk megküzdenünk. De bízunk saját erőnkben, termelőszövetkezeti tagjaink becsültes, odaadó munkájában. És tudjuk, hogy örömünkben s bánatunkban, sikereinkben és bajainkban mindig ott van mellettünk. mutatja az utat és lelkesít bennünket a mi Pártunk, a magyar kommunisták nagy pártja, a Magyar Dolgozók Pártja! Tudjuk, hogy szeretett, bölcs vezérünk, RAKOSI MÁTYÁS, a helyes úton vezet bennünket és a jövőben is mellettünk érezhetjük a tapasztalt, harcedzett magyar munkásosztályt és munkás-paraszt államunk segítő, támogató kezét!

Előre termelőszövetkezeteink útján a szocialista mezőgazdaságért, a jó módú, művelt parasztságért!

Ára 50 fillér